

HỒI THỨ TÁM MƯƠI
LẠI VÀO TRONG RỌ

Ngon gió thổi tạt qua, hơi lửa hùng hực đưa tới phía động đá miếu Hoa Thần...

Thế mà Trầm Lăng vẫn chưa trở lại...

Hùng Miêu Nhi nôn nóng đứng không yên một chỗ...

Chu Thất Thất nhìn chằm chập về hướng có lửa cháy mà cảm thấy nóng ruột gan, nằng kéo tay Hùng Miêu Nhi giật giật:

- Anh nói lửa đó có phải do Trầm Lăng phóng không nào?

Vương Lâm Hoa cười nhạt:

- Lửa đột ngột bùng lên, ngọn đã cao mà chu vi lại rộng, thế lửa đó nhất định không phải do sức một người, Trầm Lăng làm sao có thể tạo nên một biển lửa dữ dằn như thế !

Giọng Chu Thất Thất hơi run:

- Thế thì...thì...

Vương Lâm Hoa nói:

- Nhất định là Trầm Lăng bị vây rồi, chính Khoái Lạc Vương đã...

Hùng Miêu Nhi trừng mắt:

- Câm họng lại...Thất Thất, đừng nghe lời hấn!

Vương Lâm Hoa cười:

- Ngoài miệng thì người bảo nàng đừng nghe lời nói của ta nhưng trong lòng chính người cũng nhận thấy lời ta là đúng...có phải thế không nhỉ?

Chu Thất Thất tròn tròn đôi mắt nhưng giọng cũng vẫn còn run run:

- Người...người...

Vương Lâm Hoa cười hi hi:

- Trầm Lăng mà chết rồi thì chắc hai người thỏa mãn lắm...Đã thế thì còn làm bộ dạng nóng nảy làm chi? Chẳng lẽ đóng kịch với tôi à?

Chu Thất Thất bước tới rít lên:

- Người không chịu câm cái miệng quỷ của người lại à?

Vừa nói nàng vừa vung chân định đá vào mình Vương Lâm Hoa, nhưng hần vụt trở mình nắm cứng lấy cổ chân nàng. Và nhanh như cắt, chỉ trong một cái vung tay, Vương Lâm Hoa vừa nắm chân nàng vừa điểm luôn ba trọng huyết.

Hùng Miêu Nhi la lớn:

- Buông ra!

Nhưng hần chưa kịp nhảy tới thì Vương Lâm Hoa đã đưa tay ấn ngay tử huyết của Chu Thất Thất:

- Nếu ngươi bước lên một bước thì Chu Thất Thất sẽ còn là cái xác!

Hùng Miêu Nhi nghiêng răng khượng lại.

Vương Lâm Hoa cười khà khà:

- Bây giờ thì đến phiên ngươi cũng phải biết rõ mấy việc. Thứ nhất, Vương Lâm Hoa này không phải là kẻ dễ bị lừa, thứ hai, nếu tính về kỹ thuật lừa gạt thì ngươi hãy còn kém xa ta nhiều lắm...

Hùng Miêu Nhi giận run:

- Ta tức vì khi này không chịu giết ngươi...

Vương Lâm Hoa càng cười lớn:

- Tại vì ngươi là một thằng ngu!

Hùng Miêu Nhi thở hắt ra:

- Bây giờ ngươi muốn gì?

Vương Lâm Hoa cười nhạt:

- Nếu ngươi muốn cô muội muội khả ái của ngươi sống thì ngươi phải ngoan ngoãn mở đường an toàn, và ngươi nên nhớ rằng nếu không đưa ta đi được vào con đường an toàn, thì kẻ chết trước chính là nàng đấy nhé!

Hùng Miêu Nhi chưa biết phải làm sao thì chợt nghe có tiếng cười:

- Hần dẫn đường không ổn đâu, người có thể dẫn đường phải là tôi kia chứ!

Giọng nói đặc biệt lọt vào tai, Vương Lâm Hoa và Hùng Miêu Nhi đều giật mình quay lại.

Hùng Miêu Nhi mừng ra mặt, còn Vương Lâm Hoa thì y như một con rít thấy gà quỳnh cả tay chân.

Nhưng cả hai cùng kêu lên một lượt:

- Trầm Lăng?

Trầm Lãng từ từ đi lại...

Dầu tóc hắt tuy hơi rối và y phục có vẻ xốc xếch, nhưng mắt hắt rạng rỡ hơn bao giờ hết!

Hắn nhìn Vương Lâm Hoa và mỉm cười cả môi lẫn mắt:

- Buông nàng ra được rồi chứ?

Vương Lâm Hoa hơi biến sắc nhưng chỉ thoáng qua hắn cười ngay:

- Trầm huynh đã trở về thì tự nhiên đệ phải thả Chu cô nương chứ, đâu có gì trở ngại!

Hắn giải khia huyết đạo cho Chu Thất Thất và nói tiếp:

- Tiểu đệ nghĩ Trầm Lãng đã vì chúng tôi mà mạo hiểm, thế nhưng Hùng huynh với Chu cô nương thì lại cứ...vui đùa với nhau...cho nên tiểu đệ đã phải vì Trầm huynh mà...bất bình, chỉ còn biết dùng cách này để ngăn cản Chu cô nương thôi!

Trầm Lãng mỉm cười:

- Lòng tốt của anh tôi xin ghi nhớ vậy!

Chu Thất Thất nắm tay Trầm Lãng run giọng:

- Anh...anh tin hắn được à?

Trầm Lãng cười:

- Thất Thất nghĩ xem tôi có thể tin được hay không?

Chu Thất Thất nhè nhẹ thở ra và dựa hẳn vào mình Trầm Lãng.

Hùng Miêu Nhi cười lớn:

- Nếu Trầm Lãng là một con người dễ bị người ly gián như thế thì Hùng Miêu Nhi này đâu có đem sinh mạng mà giao cho hắn!

Chu Thất Thất vò vò ngực Trầm Lãng và dịu giọng hỏi:

- Tại làm sao thế vậy? Có biết người ta chờ sốt ruột sốt gan như thế nào không?

Trầm Lãng nói:

- Lực lượng Khoái Lạc Vương bố trí khắp Khoái Lạc Lâm, cho nên tôi không thể không cẩn thận.

Chu Thất Thất cười:

- Thấy tôi ích kỷ ghê chưa? Không lo hỏi chuyện nguy hiểm của anh mà lại cứ đi kể lại sự chờ đợi của mình...không giận tôi chứ?

Hùng Miêu Nhi bật cười:

- Nói được một câu như thế, chứng tỏ cô lớn dữ rồi đấy!

Vương lân Hoa đâm bực:

- Phải rồi, phải rồi, đã lớn lên rồi...nhưng bây giờ đã đi được chưa đây?

Trầm Lãng nói:

- Không có gì phải vội, chúng ta ở đây không có gì nguy hiểm nữa đâu!

Vương lân Hoa hỏi:

- Sao mà không nguy hiểm?

Trầm Lãng cười:

- Họ đang bận lo đốt cho chết tôi, cho nên chưa đuổi theo bây giờ đâu!

Chu Thất Thất trố mắt:

- Họ đang đốt anh?

Trầm Lãng thở ra:

- Khoái Lạc Vương quả là là con người võ công tuyệt đỉnh, thiếu chút nữa là tôi đã không còn đường tẩu thoát...Sau cùng tôi phải nhảy lên trụ cờ và hấn đốn gãy đi...

Tuy bây giờ Trầm Lãng đã đứng trước mặt mình, nhưng khi nghe hấn kể chuyện, Hùng Miêu Nhi và Chu Thất Thất cũng phải rướm mồ hôi vì sợ hãi...

Chu Thất Thất hỏi:

- Thế...thế rồi lúc đó anh làm sao?

Trầm Lãng cười:

- Tuy là một bậc kiêu hùng nhưng Khoái Lạc Vương cũng không thể ngờ rằng khi phóng lên ngọn cờ, chính tôi cũng đã mong cho hấn đốn gốc cho gãy, vì thế nên tôi đã phải dùng lời khích cho hấn giận.

Chu Thất Thất chớp mắt:

- Tại sao phải làm vậy?

Trầm Lãng nói:

- Cây cột cờ đó cao ngoài mười trượng, tự nhiên khi ngã xuống, tôi có thể đà vọt đi xa, chứ nếu bằng một cái nhảy thường, làm sao thoát ra xa như thế được?

Hùng Miêu Nhi gật gù:

- Lý thì nghe đơn giản như thế, nhưng nếu đổi là tôi thì chặt đầu, tôi cũng không thể nghĩ ra!

Chu Thất Thất cười:

- Tôi đã từng nói mà, chỉ có Trầm Lăng mới có thể thoát được cảnh ngặt nghèo nhất trên đời này thôi!

Hùng Miêu Nhi hỏi:

- Rồi làm sao lại có chuyện lừa thiêu?

Trầm Lăng nói:

- Khi ngã xuống, ngọn cờ đập ngay lên nóc một tòa lầu, tôi bèn theo lỗ hổng của nóc lầu ấy mà nhảy tót vào trong...

Chu Thất Thất chụp hỏi:

- Rồi lại từ trong ngôi lầu ấy đi à ?

Trầm Lăng cười:

- Ai cũng nghĩ như thế, và Khoái Lạc Vương cũng nghĩ như thế bởi vì khi gặp đường cùng, ai lại chẳng nhảy theo lỗ hổng của nóc lầu bị sụp ấy để tìm chốn ẩn thân, hoặc lừa cách chui sang ngõ khác...

Chu Thất Thất nóng nảy:

- Nhưng anh thì lại không làm thế?

Trầm Lăng cười:

- Một khi đi vào cuộc đấu trí với một con người như Khoái Lạc Vương thì có nhiều trượng hợp phải làm ngoài lẽ bình thường...Có như thế mới làm cho Khoái Lạc Vương không đoán được...

Hùng Miêu Nhi hỏi:

- Thế rồi anh làm sao?

Trầm Lăng nói:

- Tôi cũng vẫn nhảy tót vào cái lỗ hổng của nóc lầu ấy, nhưng không nhảy luôn vào trong, chỉ thụp đầu xuống rồi leo lại trên cây, và khi nghe Khoái Lạc Vương hô thuộc hạ bao vây thì đã nhảy trở lên.

Chu Thất Thất thở phào một tiếng y như chính mình mới vừa thoát khỏi nơi nguy hiểm:

- Khi nhảy trở lên, họ không thấy anh à?

Trầm Lăng lấy đầu:

- Sự việc xảy ra chỉ trong tích tắc, và thật ra khi thấy tôi đã nhảy vào ai cũng tưởng tôi sẽ nhảy luôn xuống đất, họ bận lo chú ý những khung cửa chung quanh bên dưới hơn là nhìn người trở lên.

Hắn cười và nói tiếp:

- Cái cơ hội đó chỉ thoáng qua như bóng ngựa qua cửa sổ, sớm hay trễ hơn một chút xíu, sẽ bị họ phát giác được ngay. Vì khi thấy vừa nhảy xuống, không ai có thể ngờ rằng tôi đủ can đảm phóng liền lên trong lúc đó.

Chu Thất Thất gật đầu liên tiếp:

- Đúng, đó là nhược điểm khi nhìn và nhận xét sự vật của con người.

Hùng Miêu Nhi cười:

- Trong trường hợp đó, tôi có thể can đảm để làm bất cứ một việc gì, nhưng bảo nhảy trở ra nóc lầu như thế ấy thì nhất định thà chết chứ không làm được.

Chu Thất Thất hỏi Trầm Lăng:

- Nhảy ra rồi làm sao nữa?

Trầm Lăng nói:

- Khi phong trở lên, tôi không nhảy xuống đất mà lại nhảy vút lên một tầng cây, núp theo chân cây từ từ tuột xuống, rồi vừa lúc lệnh bao vây vừa ban ra, thuộc hạ của Khoái Lạc Vương ùn ùn đổ xô về phía ngôi lầu, tôi bèn trà trộn đi theo họ.

Chu Thất Thất buộc miệng kêu lên:

- Trời đất!...Sao không trốn mà lại nhập vào với họ? Thật anh quả liều mạng!

- Mạo hiểm thì có chứ không phải liều mạng đâu. Thất Thất phải biết con mắt của Khoái Lạc Vương tinh lắm tôi chỉ sợ con mắt hắn chứ không sợ con mắt của kẻ khác.

Khê liếc Vương Lâm Hoa, Trầm Lăng nói tiếp:

- Vì thế cho nên tôi phải trà trộn vào đám thuộc hạ của hắn, chỉ có cách đó Khoái Lạc Vương mới không phát hiện được, và tôi cũng không phải tổn sức, vì họ đông lắm, chỉ cần nhập vô tự nhiên là thác người tràn tới đẩy mình đi luôn.

Chu Thất Thất cười:

- Cảnh đó kể ra cũng là vui nhỉ?

Hùng Miêu Nhi lắc đầu:

- Vui thì thật có vui đó, nhưng tôi chịu thua không khoái cái trò ấy một chút nào cả!

Chu Thất Thất cười:

- Trên đời này chắc chỉ có một mình Trầm Lăng thích trò vui ấy mà thôi!

Trầm Lăng cũng cười:

- Lúc đó thì thật tôi không thấy gì, nhưng bây giờ nghĩ lại, tôi cũng cảm thấy hơi kiêu hãnh. Lúc đó, chỉ một thoáng qua, trong óc tôi nảy ra trăm ngàn quyết định, mà một quyết định chỉ cần sai trong đường tơ kẽ tóc thì bây giờ chắc chắn là không có ở được nơi đây!

Chu Thất Thất mím miệng rùng mình:

- Đừng kể thì thôi, chứ kể đến tôi nghe nổi da gà đến đó. Tôi van anh, từ rày về sau đừng có bao giờ mạo hiểm như thế nữa!

Đến bây giờ Vương Lâm Hoa không còn nín được nữa, hần bật thở ra:

- Bằng lương tâm mà nói, bây giờ thì tôi không thể không phục Trầm Lăng...đừng nói việc quyết định sai lầm, mà chỉ chậm hay sớm hơn một cái nháy mắt thì anh cũng đều phải chết!

Trầm Lăng mỉm cười:

- Vì nghĩ như thế cho nên Vương huynh tin chắc rằng tôi không thể trở về đây được phải không?

Không trả lời câu hỏi, Vương Lâm Hoa nói lảng sang chuyện khác:

- Bây giờ Khoái Lạc Vương và thuộc hạ đang chú ý nơi đám lửa, tại sao chúng ta không thừa cơ hội mà thoát đi?

Trầm Lăng nói:

- Bây giờ tuy có cơ hội, nhưng tốt hơn là nên chờ một chút nữa.

Vương Lâm Hoa cau mặt:

- Tại sao lại không đi ngay?

Trầm Lăng nói:

- Bây giờ cái tin Trầm Lăng đã bị thiêu chưa truyền lan khắp nơi, chờ một chút nữa đây, khi tin ấy mọi người hay biết thì tự nhiên các trạm canh sẽ dễ lơ đãng, bấy giờ chúng ta thoát ra có lẽ dễ dàng hơn.

Vương Lâm Hoa lắc đầu:

- Tôi chịu thua trí tuệ của anh luôn!

Chu Thất Thất háy mắt cười lạt:

- Hừ, bây giờ định tăng bốc hả? Diêng ta thì muốn cho người ở lại đây mới phải!

Vương Lâm Hoa cười gượng:

- Tại hạ cũng có một vài chỗ tốt, tỷ như...

Vương Lâm Hoa chưa nói dứt, chợt nghe có tiếng nho nhỏ từ xa vọng lại.

Tiếng rên đó hình như từ phía Hoa Thần miếu...

Trầm Lăng cau mày thấp giọng:

- Lúc các người đi ngang qua Hoa Thần miếu có thấy gì không?

Hùng Miêu Nhi lắc đầu:

- Không thấy...mà thật ra thì không có chú ý lắm?

Trầm Lăng nói:

- Vưnh huynh chịu khó sang bên đó thử xem.

Vương Lâm Hoa cười nhún nhó:

- Chuyện sai khiến này lại cũng là một việc thông minh nữa đấy!

Thật ra bây giờ lòng có không muốn, Vương Lâm Hoa cũng không thể có lý do chính đáng để chối từ.

Hắn nhặt hai viên đá ném vào cửa sổ.

Trầm Lăng nhìn theo mỉm cười:

- Con người đó quả là một bậc nhân tài!

Hùng Miêu Nhi lắc đầu thở ra:

- Nếu không vì trọng tài thì tôi đã giết hắn rồi!

Chu Thất Thất nói:

- Là một con người quá xấu, cái xấu có thể làm cho người ta cảm hận thấu xương nhưng so với Kim Bất Hoán thì hắn vẫn cao minh hơn một bậc.

Trầm Lăng cười:

- Trong võ lâm hiện nay, hạng người xấu khó có thể kiếm một người thứ hai như, hắn so với Kim Bất Hoán không được, vì Kim là tiểu nhân, còn hắn là quân tử trong đám xấu!

Chu Thất Thất sặc cười:

- Đúng, hẳn thật ra không phải là hạng cực ác, có lúc cũng tỏ ra kha khá, chỉ có điều cái đó phớt qua mau quá...chẳng hạn như lúc này, khi Trầm Lăng vừa tới là hẳn thả tôi ra liền, giả mà Kim Bất Hoán thì nhất định sẽ còn nhiều chuyện nữa.

Hùng Miêu Nhi cười:

- Chính vì thấy cái phần tốt trong con người hẳn cho nên đã nhiều lần giận lắm nhưng tôi không nỡ giết.

Ngay lúc đó, Vương lân Hoa chợt từ trong Hoa Thần miếu phóng ra, vẻ mặt hẳn trông có nhiều thay đổi, hẳn ngó Chu Thất Thất lại ngó Trầm Lăng mỉm cười:

- Anh đoán thử xem ai ở trong đó?

Trầm Lăng cau mày chưa nói thì Chu Thất Thất đã gắt lên:

- Thì nói đại coi, còn ở đó mà hỏi dố.

Vương lân Hoa nở nụ cười bí hiểm:

- Thật tôi không ngờ, không ngờ nàng bị người ta dấu dưới bệ thờ thần, mà lại còn mang nội thương khá nặng.

Hắn nói chưa dứt thì Trầm Lăng đã lướt mình tới trước.

Chu Thất Thất trừng mắt:

- Mà người đó là ai ? Cứ nàng nàng hoài !

Vương lân Hoa nói từng tiếng một:

- U Linh Cung Chúa Bạch Phi Phi !

oOo

Hoa Thần miếu trong cảnh ban đêm trông thật là âm u.

Nói là "Hoa Thần" nhưng chỗ thờ thì y như địa ngục.

Trầm Lăng vừa vào khỏi cửa là thấy ngay Bạch Phi Phi, cô gái đẹp dịu dàng thùy mị nhưng hành động và danh hiệu rợn người : " U Linh Cung Chúa " !

Nhưng bây giờ nàng chỉ là một cô gái tầm thường, một cô gái đáng thương.

Da mặt nàng trắng bệch cực kỳ đau khổ của nàng đang cố ngẩng lên như trông đợi khẩn cầu người trợ cứu.

Nàng cũng thấy liền Trầm Lăng, nước mắt nàng vọt trào ra, giọng nàng run rẩy:

- Trầm Lăng, tại làm sao công tử chưa chết? Tại làm sao công tử đến đây? Tại làm sao lại đến ngay giữa lúc này?...

Trầm Lăng im lặng nhìn nàng:

- Tuy cô đối xử với tôi như thế, nhưng tôi vẫn có thể cứu nàng...Tôi đến đây đáng lý cô mừng mới phải chứ?

Bạch Phi Phi rít lên như khóc:

- Tôi không cần công tử cứu, tôi chẳng thà chết chứ không bằng lòng để cho công tử nhìn thấy cảnh này...Dưới con mắt của công tử cho dù tôi có khả ái, dù có đáng thương, tôi cũng vẫn muốn làm cho công tử cảm thấy đáng căm hờn, đáng sợ...

Nàng bật khóc lên thành tiếng:

- Tôi có chết cũng không muốn cho công tử nhìn bằng cặp mắt...đáng thương...Công tử ra đi...đi ra đi...

Trầm Lăng cứ lẳng lặng nhìn nàng:

- Tại sao cô trở thành như thế?

Bạch Phi Phi chùi nước mắt:

- Công tử đã biết còn hỏi khó tôi làm gì nữa?

Trầm Lăng lắc đầu:

- Tôi không biết.

Bạch Phi Phi đập mạnh hai tay xuống đất rít lên:

- Công tử thừa biết tôi không phải là địch thủ của Khoái Lạc Vương...hắn đánh tôi mang thương và đem bỏ nơi đây, tôi biết rất rõ dụng ý của hắn...hắn muốn cho công tử nhìn thấy hoàn cảnh khốn nạn của tôi...bây giờ thì công tử hài lòng rồi chứ?

Trầm Lăng mím miệng lẩm thăm:

- Tại làm sao lại hài lòng?

Ngay lúc đó một bàn tay khế đặt lên vai hắn.

Chu Thất Thất đã vào tới đằng sau...

Bạch Phi Phi run giọng:

- Đi ra... các người đi ra...đừng có đỡ trò âu yếm trước mặt tôi, Chu Thất Thất, ôi biết cô hận tôi lắm, cô cứ việc giết tôi đi.

Bạch Phi Phi im lặng một lúc thật lâu. Chu Thất Thất vọt thở dài:

- Đúng, quả thật tôi rất thù cô, tôi thù cô thấu xương thấu cốt, nhưng bây giờ thì...

Nàng nhìn Trầm Lăng nói tiếp:

- Chúng mình mang cô ấy đi!

Trầm Lăng đứng yên không nói...

Hùng Miêu Nhi liếc nhanh Trầm Lăng và nói trống không:

- Gì thì gì chứ bảo tôi bỏ một người con gái yếu đuối chết nơi đây thì thật tình tôi không làm được...

Trầm Lăng vẫn làm thinh.

Chu Thất Thất dậm chân:

- Trầm Lăng, sao lại không nói gì cả vậy?

Vương Lâm Hoa chen vô:

- Tôi biết tại sao Trầm huynh không nói!

Chu Thất Thất hỏi:

- Tại sao vậy?

Vương Lâm Hoa nhướng mắt:

- Đây có thể là một ác kế của Khoái Lạc Vương, hẳn cố ý để nàng lại nơi đây để đề phòng chúng ta rất khó đi mau!

Chu Thất Thất liếc Trầm Lăng:

- Trầm Lăng, có phải anh nghĩ như thế không?

Trầm Lăng lắc đầu:

- Không!

Chu Thất Thất cau mặt:

- Thế sao anh...

Trầm Lăng thở ra:

- Hùng huynh, anh bỗng nàng đi nhé!

Bạch Phi Phi run giọng:

- Các người...các người muốn cứu tôi?

Hùng Miêu Nhi không nói, cứ đi lại bế xốc nàng lên.

Bạch Phi Phi trở mặt, bây giờ nàng mới bắt đầu sững sốt:

- Tôi đã bao phen tìm kế quyết giết các người, thế mà các người lại còn cứu tôi à?

Chu Thất Thất chớp nhanh đôi mắt và nước mắt nàng đã rơm ra...

Nàng quay đầu chỗ khác, thấp giọng:

- Thất Thất nói đúng, "U Linh Cung Chúa" chết rồi, chúng ta chỉ nghĩ có Bạch Phi Phi còn sống mà thôi !

Nằm trên vai Hùng Miêu Nhi, Bạch Phi Phi vụt khóc rống lên.

Vương Lâm Hoa thở dài:

- Cái khuyết điểm duy nhất mà cũng là cái khuyết điểm tai hại nhất của chúng ta là chúng ta quá mềm yếu!

Chu Thất Thất quắc mắt :

- Nếu bọn này không lòng thì người làm sao sống được?

Vương Lâm Hoa hơi đỏ mặt nhưng hấn làm thinh.

Tất cả đều yên lặng quay ra, Hùng Miêu Nhi hỏi nhỏ:

- Chúng ta đi như thế nào đây ?

Trầm Lãng thấp giọng:

- Vương Lâm Hoa mở đường, tôi và Chu Thất Thất đoạn hậu, nhằm ngay khoảng trống chính giữa đi ra!

Vương Lâm Hoa cau mặt :

- Tại sao không men theo vách đá mà lại đi vào khoảng trống?

Trầm Lãng nói:

- Đát vách núi luôn luôn có sự phòng vệ cẩn mật, và bất cứ sự phòng vệ nào cũng đều có sơ suất, chỗ sơ suất thường lại là ở những nơi trống trải... hướng chỉ sau trận hỏa công vừa rồi, nhất định họ sẽ tụ sát bên núi để xem thế lửa...

Vương Lâm Hoa tặc lưỡi:

- Quả thật anh có những nhận xét thật nhanh và thật đúng.

Bạch Phi Phi vụt kêu lên:

- Không không đúng đâu !

Trầm Lãng nhướng mắt:

- Tại sao không đúng?

Bạch Phi Phi thở ra nụ cười buồn:

- Các người đã đối xử tốt với tôi, tôi không thể...

Vương lân Hoa chớp mắt, hơi mừng:

- Phải rồi, đây là nơi sinh trưởng của cô ấy, nhất định cô ấy rất thông thạo đường đi nước bước...

Bạch Phi Phi nói:

- Tôi bị thương tuy nặng, nhưng nếu các người giải khai dùm ba đại huyết "Phong Thị", "Hoàn Nhiêu" và "Dương Quan" thì tôi có thể đi được và tôi sẽ tình nguyện dẫn đường.

Hùng Miêu Nhi tắc lưỡi:

- Con đường này quả thật là...

Bạch Phi Phi cười ảo não:

- Tôi tuy bị hại bởi tay Khoái Lạc Vương, nhưng con đường này hẳn chưa biết và trên đời này ngoài tôi ra không ai biết cả.

Vương lân Hoa gật đầu:

- Làm lành gặp lành, lời người ta nói thật không ngoa.

oOo

Trong lòng hang núi cực kỳ u ám, gần như mọi vật đều bị che bởi màn đen...

Bạch Phi Phi lấy ra một cục đá lửa đánh lên châm một ngọn đuốc. Ngọn đuốc tuy nhỏ nhưng cũng đủ để soi sáng con đường trước mặt.

Một tay cầm đuốc, một tay Bạch Phi Phi lần theo vách đá dẫn đường.

Hùng Miêu Nhi theo sát vịnh nàng nhưng nàng từ chối. Con đường hung thật, quanh co khúc khuỷu vô cùng. Nhưng đối với bọn Chu Thất Thất, đó là một con đường tương đối bằng phẳng và cũng ngắn hơn những khoảng đường mà cả bọn phải đi suốt mấy ngày qua.

Rõ ràng con đường có thể thoát được vòng nguy hiểm.

Chu Thất Thất bật cười khan:

- Thật không dè cuối cùng rồi mình cũng thoát được như thường!

Hùng Miêu Nhi cũng cười:

- Không biết tại sao mà tôi lại không thấy có gì là nguy hiểm cả. Vì thật sự thì chưa có trận giao đấu nào sinh tử cả.

Chu Thất Thất cười lớn:

- Đúng rồi, tôi cũng nghĩ như thế ấy...nhưng suy cho kỹ thì vừa rồi nếu chúng ta đi sai chừng nửa bước thôi cũng đủ để bỏ mạng rồi, mặc dù chưa cùng ai chính thức giao đấu. Tuy vậy, bây giờ thì sự nguy hiểm ấy đã qua rồi. Thật không ai ngờ được chuyện như thế cả.

Họ vừa đi vừa nói chuyện, bước chân cũng lần lần nhẹ nhàng thư thái. Không còn nặng nề phập phồng lo sợ như khi nãy nữa.

Bạch Phi Phi thở phào một tiếng và quay đầu lại nói:

- Đây là đúng nơi cửa ra, để tôi lên trước xem động tĩnh ra sao.

Chu Thất Thất bước tới nắm tay nàng và cười thật dịu:

- Chúng mình hãy bỏ qua những chuyện cũ đi nhé!

Bạch Phi Phi hơi bùi ngùi:

- Chỉ cần cô nương đừng giận tôi là được rồi!

Chu Thất Thất càng dịu giọng:

- Từ đây về sau Phi Phi sẽ là đứa em ngoan của tôi, tôi làm sao lại có thể giận Phi Phi được!

Thật tình trên vẻ mặt và giọng nói của Chu Thất Thất không phảng phất một chút giận hờn gì cả. Một phần do thái độ của Bạch Phi Phi, một phần tự trong nguy hiểm thoát ra, sự vui mừng không cho phép người ta dung nạp hận thù được nữa.

Bạch Phi Phi cúi đầu thấp giọng:

- Cảm tạ Chu cô nương...

Chu Thất Thất cười:

- Tôi phải cảm tạ Phi Phi mới đúng chứ.

Bạch Phi Phi thoáng vẻ buồn buồn:

- Qua được cơn nguy hiểm này, thì tôi sẽ không bao giờ...không bao giờ...

Nhưng nàng vụt ngưng thần ngẩng đầu lên nở một nụ cười thật tươi và bước theo nấc thang sắt lên miệng đường hầm...

Trầm Lãng đứng nhẹ vào vai Chu Thất Thất:

- Qua một trận này hình như Thất Thất cũng có nhiều biến đổi.

Chu Thất Thất cười vui vẻ:

- Chỉ vì đến bây giờ tôi mới biết rõ rằng anh đối xử tốt với tôi nếu không thì...Nè, tôi nói cho mà biết nhé, nếu anh lười thôi là tôi sẽ trở lại chúng cũ nữa cho coil

Trầm Lăng cười:

- Chỉ có tài ghen bậy ghen bạ!

Hùng Miêu Nhi vỗ tay phụ họa:

- Ớt nào là ớt chẳng cay. Cô em gái tôi tự nhiên là phải vậy chứ!

Nhìn theo dáng yếu điệu của Bạch Phi Phi, Chu Thất Thất hỏi nhỏ Trầm Lăng:

- Anh thấy cô ta với anh " Mèo hoang" có được không?

Trầm Lăng cười:

- Tôi xem chỉ có cô ta mới xứng làm chị dâu của tôi thôi. Nếu mà quả có được một ngày ấy thì có lẽ tôi sẽ vui hơn bao giờ hết!

Ngay lúc đó Bạch Phi Phi đã đỡ xong tấm ván nắp hầm, ánh sáng theo đó lùa vào địa đạo.

Bên ngoài y như là trời đã sáng hẳn rồi.

Vương Lân Hoa thở phào:

- Thơm quá, thơm quá...trên miệng hầm chắc là một vườn hoa!

Bạch Phi Phi bò hẳn lên trên.

Trầm Lăng vụt cau mặt:

- Khoái Lạc Vương không biết con đường này, nghĩ ra thật là...

Bạch Phi Phi dòm xuống cắt ngang câu nói của Trầm Lăng:

- Lên mau đi!

Vương Lân Hoa cười:

- Lần này thì chắc hẳn không cần đến tôi đi mở đường nữa nhỉ!

Chu Thất Thất đẩy Trầm Lăng:

- Lên đi, anh bị chúng tôi làm khổ nhiều quá, lần này nhường anh hường không khí tự do trước đó!

Trầm Lăng mỉm cười, nhẹ nhàng bước lên thang.

Miệng hầm hơi chật, chỉ vừa mỗi một người chui.

Trầm Lãng vừa ló đầu lên chợt nghe như máu trong con người đông đặc lại. Đôi mắt hần sững sờ và toàn thân như tê cứng...

oOo

Bên trên miệng hầm đúng là phòng ngủ của...Khoái Lạc Vương!

Chính nơi mà Bạch Phi Phi trồng đầy những bụi hoa hồng thắm!

Thảo nào mà Vương Lâm Hoa chẳng nghe thấy mùi thơm...

Thảo nào Bạch Phi Phi chẳng có hóa thân là "U Linh Cung Chúa" !

Thì ra, nơi đây, Bạch Phi Phi đã có sẵn một địa đạo thông đồng với U Linh Quần Quỷ, vì thế nên lúc ngủ nàng không cho một ai lai vãng nơi đây, bởi đó là lúc mà nàng không còn là Bạch Phi Phi mềm yếu mà là lãnh tụ của U Linh Quần Quỷ : U Linh Cung Chúa!

Thảo nào Khoái Lạc Vương đã phí công lao theo dõi, nhưng chẳng đem lại một kết quả nào.

Bây giờ thì Trầm Lãng hoàn toàn hiểu rõ cái bí mật lạ lùng ấy.

Nhưng hiểu rõ đã hơi chậm mất rồi!

Khoái Lạc Vương đang ngồi nhích mép dăm dăm nhìn Trầm Lãng và mấy mươi mũi tên đang chĩa thẳng vào nơi hần vừa ló đầu lên.

Bàn tay phải của Khoái Lạc Vương đưa ra, ngón tay trở khế ngoắc trong nụ cười đắc ý.

Trầm Lãng tự biết chỉ một phút ngắn ngủi là những mũi tên sắt sẽ cắm lên đầu mình như một con nhím.

Hần đành phải gượng mình bước hần lên trên.

Vừa ló mình lên, Trầm Lãng bị ngay bàn tay thon nhỏ dịu dàng của Bạch Phi Phi điểm vào đại huyệt "Kinh Môn" , "Chí Thắt" ...

Và sau cùng là đến lượt Chu Thắt Thắt, Vương Lâm Hoa và Hùng Miêu Nhi.

Bây giờ thì Bạch Phi Phi dựa nghiêng vào lòng Khoái Lạc Vương, môi nàng nở nụ cười thật ngọt.

Trầm Lăng, Chu Thất Thất, Vương Lâm Hoa và Hùng Miêu Nhi ngồi một hàng dựa vào tường, cả đến ngón tay cũng không động đậy gì được cả.

Thật là dở khóc dở cười. Gần đến phút tiếp giáp với không khí tự do, thì cũng là phút lọt vào bẫy!

Gần đến giờ phút giáp với sự thành công, thì dùng một cái, như từ trên trời rớt xuống vũng lầy thất bại.

Chu Thất Thất bực tức quá muốn phát khóc, nhưng mắt nàng chỉ đỏ chứ không ra nước mắt.

Bạch Phi Phi nhìn bọn Trầm Lăng nói trong nụ cười tươi rói:

- Không ngờ nhỉ? Trầm Lăng, kẻ tự xưng tụng là không một việc gì không làm được, nhưng cuối cùng rồi cũng phải lỡ bước một bước chân!

Trầm Lăng thở ra:

- Đáng lý tôi phải nghĩ ra việc này sớm hơn một chút...

Khoái Lạc Vương vuốt râu cười lớn:

- Đến giờ phút này chắc các người đã biết cái câu ta nói được một trợ thủ vô cùng đắc lực tức là ta đã ám chỉ vào nàng rồi chứ! Chính thế, chính một cánh tay của nàng đủ linh diệu hơn bọn Kim Vô Vọng, hay nói thẳng ra là hơn gấp trăm lần!

Wang Lin Hoa cười gượng:

- Nàng quả là một con người con gái lợi hại mà trong đời ta mới thấy, giả mà có hai người con gái như thế, thì chắc đàn ông trong thiên hạ này phải tự sát không còn một mống!

Bạch Phi Phi cười:

- Không dám, quá khen, quá khen!

Hùng Miêu Nhi găm lên:

- Được rồi, tôi phục cô đấy, nhưng có điều tại sao cô lại kẹt trong Hoa Thần Miếu, thật là một chuyện mà tôi chịu thua không hiểu nổi!

Bạch Phi Phi càng cười lớn hơn nữa:

- Ai cũng bảo rằng Trầm Lăng bị lửa thiêu chết, riêng tôi thì tôi không tin. Tôi không tin rằng Trầm Lăng lại có thể chết một cách dễ dàng đến thế. Do đó, tôi đặt giả thuyết nếu tôi là Trầm Lăng thì tôi sẽ đào thoát bằng con đường nào? Con đường nào con người Trầm Lăng có thể đi? Tự nhiên chỉ có con đường duy nhất, và tôi đến nơi đó, nơi con đường duy nhất đó, quả nhiên tôi gặp đúng các người.

Vương Lâm Hoa thở ra:

- Trầm Lăng có tài nhìn thấu ruột gan kẻ khác, mà cô lại nhìn thấu ruột gan Trầm Lăng. Xem thế, có thể nói cô đã hơn Trầm Lăng một bậc!

Chu Thất Thất cười nhạt:

- Không, Trầm Lăng không bao giờ kém ai một bậc cả. Chỉ có điều lòng dạ Trầm Lăng không đen tối, cho nên không nghĩ đến việc vong ân bội nghĩa của kẻ khác, không nghĩ đến lòng dạ vô sỉ của kẻ khác, thế thôi.

Vương Lâm Hoa lại thở ra:

- Tôi đã từng nói, cái khuyết điểm lớn nhất của Trầm Lăng là lòng dạ quá tốt quá mềm!

Khoái Lạc Vương vỗ tay cười lớn:

- Như thế thì cái nhìn của các người và nhìn của bản vương có chỗ giống nhau.

Hùng Miêu Nhi lớn tiếng:

- Nhưng tại sao khi thấy chúng ta rồi mà các người không mang người đến giao đấu chứ?

Bạch Phi Phi dịu giọng:

- Con mèo hoang, chuyện ấy đến bây giờ mà người còn chưa biết nữa à? Nếu lúc ấy tôi gọi người đến giao đấu thì chẳng những không chắc bắt được các người, mà không chừng lại còn bị các người thừa cơ đào thoát. Trí óc các người tuy không lớn lắm, nhưng võ công thì lại là hạng khá không đấy mà!

Hùng Miêu Nhi tức tối:

- Và vì sợ quá cho nên người mới giả bộ bị thương để lợi dụng lòng tốt của người?

Bạch Phi Phi cười hăng hắc:

- Đúng, nhưng nhớ rằng ta cũng đã lao tâm khổ trí lắm mới được các người đây chứ, đâu phải là chuyện dễ. Chẳng những ta đã tự điểm vào huyết của mình mà còn phải đánh vào mặt cho sưng lên nữa. Nhớ rằng tự đánh mình như thế là đau lắm đấy nhé!

Hùng Miêu Nhi quắc mắt:

- Nhưng tại sao người tin chắc rằng sẽ không bị bọn ta khám phá ra gian kế của người chứ?

Bạch Phi Phi càng cười dòn hơn nữa:

- Thật là ngây thơ! Các người đều là quân tử cả mà! Quân tử thì ai lại đi xét trong thân thể con gái làm chi? Vả lại lúc bấy giờ trời tối, mà mặt ta thì thật là tái xanh.

Chu Thất Thất nghiêng rằng:

- Tại làm sao người biết chắc rằng bọn ta sẽ cứu người?

Bạch Phi Phi nhún vai:

- Nữa, đã bảo các người là quân tử mà! Không nhớ lời của Hùng Miêu Nhi sao? Hấn bảo...không thể nào bằng quan nhìn một người con gái mang trọng thương sắp chết mà không cứu...đấy sao?

Trầm Lăng miệng thở dài:

- Lúc đó ta làm thỉnh không nói là ta đã nghi ngờ nguy kế của cô. Nhưng thật tình mà nói thì cô đóng kịch quá hay, giả mà cô cứ khẳng khẳng vai nài xin cứu thì nhất định sự hoài nghi của ta sẽ tăng lên nữa.

Vietkiem.com